

Štvrtok 21. týždňa

Mt 24,42-52

Príprava na večný život

Povzbudiť ľudí k zodpovednosti za svoj život

Bdiieť znamená byť pripravený na to, čo príde. Ježiš povedal svojim učeníkom: „***Bedlite, pretože neviete, v ktorý deň príde váš Pán***“ (Mt 24,42).

Aj my máme byť pripravení, lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej nebudeme mať ani potuchy. Každý deň sme si zvykli brať ako niečo samozrejmé. Je to presne ako s dýchaním. Od svojho narodenia suverénne nasávame vzduch, naše pľúca si z neho povyberajú všetko, čo potrebujú a takto opotrebovaný ho potom pokojne vypustia, aby sa opäť mohli nasať až dosýta. Toto všetko sa deje tak, prirodzene a samozrejme, že si to vôbec neuvedomujeme. Ani o tom nerozmýšľame. Avšak, keď nastane situácia, že nemáme dostatok čerstvého vzduchu, automaticky otvárame okno, rozopíname si košeľu pod krkom a podobne. Snažíme sa urobiť niečo pre to, aby sme sa mohli opäť pokojne nadýchnuť. Nad svojím dýchaním teda dokážeme bdiieť aj keď si ho poriadne ani neuvedomujeme. O čo viac by sme mali bdiieť nad svojím životom, najmä keď má smerovať k večnému životu? Ak prestaneme dýchať vzduch istotne zomrieme, stratíme pozemský život, no ak prestaneme žiť a dýchať duchovne, stratíme večný život a stratíme ho naveky. Boh každému z nás daroval život a ustanovil nás tak správcami nad svojím vlastným životom.

Od každého správcu sa však vyžaduje jedna dôležitá čnosť. Je to čnosť zodpovednosti. Pretože on, správca, spravuje majetok, ktorý patrí istému spoločenstvu a ono sa slobodne rozhodlo zvoliť si spomedzi seba jedného, ktorý bude zodpovedný za hospodárenie s majetkom. Každý pracovník banky musí mať všetky záznamy o vklade peňazí či výbere peňazí v poriadku. Keby to tak nebolo, riaditeľ banky by takého účtovníka hneď prepustil z práce a našiel by si iného a zodpovednejšieho. Alebo, povieme si „obyčajný výhybkár na železničnej trati“. Tento človek však nesie obrovskú zodpovednosť, za poriadok na trati a je to vlastne on, kto posiela vlaky na tú správnu trasu. A tak zodpovedá za životy mnohých cestujúcich ľudí.

Čnosť zodpovednosti, dostal každý z nás do daru spolu s darom života. Každý má teda zodpovednosť za „správu“ svojho života. Ak nás dnes Kristus vyzýva k bdelosti, robí to kvôli tomu, aby sme si uvedomili svoju smrteľnosť, pomínutelnosť. „***Bud'te pripravení, lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej***

nemáte potuchy“ (Mt 24,44). Nieкто z nás vtedy bude spať, nieкто bude možno na dovolenke, nieкто v práci, či škole, nieкто v chráme, nieкто na svadbe a nieкто na diskotéke. Nik z nás nevie, kedy pre nás nastane tá posledná hodina. Chvíľa Pánovho posledného príchodu na tento svet alebo chvíľa nášho osobného odchodu z tohto sveta je známa iba Bohu.¹

Všetci raz zomrieme, dôležité však je, ako na to budeme pripravení. Preto aj pre nás platia Kristove slová: „Bedlite!“ Pripravte sa! Smrť človeka, ale aj smrť sveta sa zakráda ako zlodej. Čo máme robiť, aby nás neprekvapila? Podľa podobenstva, ktoré sme dnes počuli, bedliť neznamena strážiť svoj dom, svoj majetok, bohatstvo. Bedliť znamená naprávať chyby, ktoré sme urobili. Robiť pokánie. Zmeniť svoje vnútro. Venovať viac času nie telu, ale duši. Nevieme, či zajtra budeme mať ešte príležitosť, preto treba začať hneď. Navykli sme si spoliehať sa na Pánovo meškanie. Keď sa však Boh oneskoruje, je to preto, že je milosrdný a zhovievavý. Nespoliehajme sa na to, že nám dá ešte veľa možností.

Začnime už teraz pracovať na všedných veciach, riešiť každodenné problémy tak, akoby to bolo to posledné, čo tu na zemi máme urobiť. Je to ťažké, ale pokiaľ ich budeme riešiť s Bohom, správne východiská sa nám stanú jasnejšími a za chvíľu si všedné problémy prestaneme uvedomovať. Ak chceme naozaj žiť s Kristom vo večnosti, rozprávajme sa s ním, radme sa a žime s ním už tu na zemi. Náš život s Kristom sa nám tak pomaly stane samozrejým ako samotné dýchanie.

Amen.

¹ JURKO, J.: *Prid', Duchu lásky a pokoja!*, Slza spol. s.r.o., Poprad 1998, s. 250
